

Forfatter: Jacobsen, Jørgen-Frantz

Titel: Udrag fra Barbara

Citation: Jacobsen, Jørgen-Frantz: "Barbara", i Jacobsen, Jørgen-Frantz: *Barbara*, Gyldendal, 1939, s. 45. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-jacobjf_01-shoot-idm140365628172720/facsimile.pdf (tilgået 24. april 2024)

Anvendt udgave: Barbara

— Jeg har hørt en Del Snak derom allerede, sagde Hr. Poul. Saa det maa vel have sin Rigtighed, skønt jeg kun daarlig faar det til at rime med hendes Væsen, som forekommer mig arligt og austændigt nok, og ikke som man skulde vente det af en saadan Kvinde.

— Aa, hun er fuld af ... Hvis De kendte hende ret, vilde De finde det væmmeligt ... Hun er fuld af ... Kunster, saa snart hun ser en fremmed.

— Kunster? spurgte Hr. Poul tvivlrædig. Han huskede paa Barbaras Blikke, der var saa straalende, at hun hele Tiden maatte slaa dem ned. . . Tværtimod, vedblev han, forekommer hun mig saa ganske naturlig.

Gabriel fnøs lidt. — De Øjne! Ja, hun er god! Jeg skal sige Dem en Ting, ja, det ved Gud, det er sandt: man skammer sig ofte over at være i Familie med hende. For til Tider lever hun jo som en ren ... en ren ... ja, Skøge!

— Ja, jeg kan jo ikke dømme derom, mumlede Præsten. Jeg hører, man siger det. Men jeg troede, det mest var de søldre, der brød Staven over hende ...

— Saa er det saagu de unge, der har Erfaringerne med hende.

— Ja, jeg for min Part, sagde Præsten, har fra hendes Side ikke fornuummet andet, end hvad der har været sømmeligt og skønt.

— Bevarev! Heller ikke mig og huu i Stand til at anfægte, sagde Gabriel vægligt: dertil kender jeg hende kun altfor godt ... alle kender hendes Kneb og Kunster. Det er egentlig til at grine ad ... hvis det ikke havde været ens Familie! Men en Ting vil jeg sige Dem, sluttede han: lideligt, det er hun.

Ha, ha, tænkte Hr. Poul, da de var skiltes. Denne Gabriel er nok ikke saa uanfægtet, som han lader. Selv maatte Hr. Poul indrømme, at han selv aldeles ikke var uanfægtet efter denne Samtale. Og hans nye Glæde over Havnen og hele dette trusteløse Land var ikke blevet mindre. Det undrede ham meget, thi Gabriel havde ikke sagt andet, end hvad der var egnet til at nedbryde hans Velbehag over Besøget i Nystue. Dog syntes det ham, at dette Velbehag nu kun var blevet stærkere.

I den følgende Tid gik der næppe en Dag, uden at han saa Barbara, og hvert nyt Møde bidrog kun til at øge hans Lykke. Han vidste ikke selv, hvad han skulde tænke om det. At hun var en ildeberygnet Kvinde, det kunde han ikke være i Tvivl om. Han